

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 558/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej spoločnosťou F., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. B. F., PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 38/2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 12 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 14 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej „okresný súd“ alebo „exekučný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 38/2003 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v predmetnej veci požiadala súdneho exekútora o vykonanie exekúcie. Súdny exekútor postupujúc podľa procesnej úpravy obsiahnutej v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) následne požiadal okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v napadnutom konaní. Okresný súd vydal poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. Následne sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že 18. novembra 2010 spísala a doručila okresnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora.

Sťažovateľka uvádza, že okresný súd o jej žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe jej návrhu na zmenu súdneho exekútora z 18. novembra 2010 dosiaľ nerozhodol napriek tomu, že táto vec podľa jej názoru nevykazuje atribúty mimoriadnej právnej zložitosti a spĺňa všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené

Exekučným poriadkom, resp. zákonom č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

Vzhľadom na neodôvodnenú nečinnosť a neefektívny postup okresného súdu sťažovateľka uvádza, že 23. marca 2012 podala v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v ňou iniciovanom konaní. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že na svoju sťažnosť nedostala dosiaľ žiadnu odpoveď.

Podľa tvrdení sťažovateľky postupom okresného súdu v napadnutom konaní malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru upravujúcich zákaz diskriminácie.

V petite sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli porušené ňou označené práva, aby okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietahov a aby bol okresný súd zaviazaný zaplatiť sťažovateľke finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka porušenie svojich označených práv vidí primárne v nečinnosti okresného súdu v napadnutom konaní, ktorá pretrváva aj napriek využitiu sťažnosti v zmysle § 62 ods. 1 zákona o súdoch adresovanej predsedovi okresného súdu a sekundárne v dôsledku porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru argumentačne odvádza a namieta aj porušenie jej ostatných označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaniach.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Sťažovateľka tiež napriek tomu, že na úvodnej strane sťažnosti uvádza ako prílohy „*listiny podľa textu*“, ústavnému súdu (okrem splnomocnenia) v prílohe nedoručila žiadne písomné podklady.

Vzhľadom na charakter námietok, ktorými sťažovateľka odôvodňuje svoju sťažnosť (nečinnosť okresného súdu) a tvrdí porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote, od ktorého potom odvádza aj porušenie svojich ostatných označených práv, sa ústavný súd zameril na posúdenie vyčerpania účinných právnych prostriedkov, ktoré mala k dispozícii na ochranu svojich označených práv, a tým aj posúdenie prípustnosti jej sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V tomto prípade je prípustnosť sťažností viazaná na vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré sťažovateľke zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľka oprávnená podľa § 62 ods. 1 a nasl. zákona o súdoch.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu ústavný súd poukazuje na to, že špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, I. ÚS 20/05, III. ÚS 401/2008), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní (podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona o súdoch) je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou. Ústavný súd preto o sťažnosti, predmetom ktorej je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru), koná iba za predpokladu, že sťažovateľ preukáže, že využil právne prostriedky podľa zákona o súdoch (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), avšak ich využitím nedosiahol účinnú nápravu namietaného porušenia označených práv.

Ústavný súd zásadne považuje podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona o súdoch za účinný prostriedok ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 153/03,

IV. ÚS 278/04). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými priet'ahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných priet'ahov a ustanovuje za také priet'ahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 120 ods. 7 citovaného zákona].

Ako už bolo uvedené, sťažovateľka k svojej sťažnosti nepripojila žiadne prílohy okrem splnomocnenia na zastupovanie pred ústavným súdom, a teda ani dôkaz o využití právneho prostriedku ochrany svojich označených práv, ktorým v okolnostiach prípadu je kópia sťažnosti sťažovateľky na priet'ahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch, čo neumožňuje ústavnému súdu náležite preskúmať prípustnosť sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Keďže ide o povinnú náležitosť sťažnosti v prípadoch, ak sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, respektíve práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň majú na zreteli to, že sťažovateľka je v týchto konaniach zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, a skutočnosť, že sťažovateľka svoju sťažnosť nedoplnila, a to aj napriek tomu, že ústavný súd už v typovo zhodných veciach sťažovateľky vo svojich rozhodnutiach opakovane identifikoval a poukázal aj na tento nedostatok jej sťažností (napr. I. ÚS 306/2012 z 20. júna 2012, II. ÚS 215/2012 z 3. júla 2012, III. ÚS 330/2012 z 10. júla 2012), ústavný súd túto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkou uvádzané žiadosti „o informáciu o stave konania“ a „urgencie“, aj keď opakované, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za podanie kvalifikovaných sťažností podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch (pozri napr. IV. ÚS 137/2012, III. ÚS 62/2012).

Ústavný súd pre úplnosť dodáva, že skutočnosti uvádzané sťažovateľkou okrem iného indikujú, že sťažnosť bolo možné odmietnuť aj z dôvodu jej neprípustnosti, pretože sťažovateľka podala svoju sťažnosť adresovanú ústavnému súdu ani nie po dvoch mesiacoch od podania sťažnosti na priet'ahy v konaní, prípadne z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, pretože sťažovateľka namietala porušenie svojich označených práv len

v súvislosti s relevantnou fázou exekučného konania, a to priet'ahmi v napadnutom konaní od podania návrhu s'ťažovateľky okresnému súdu na zmenu exekútora v napadnutom konaní, pričom od doručenia uvedeného návrhu s'ťažovateľky okresnému súdu do doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu uplynulo 17 mesiacov, a táto doba tvrdenej nečinnosti okresného súdu podľa názoru ústavného súdu ešte sama osebe bez ďalšieho neindikuje ústavne relevantnú intenzitu potrebnú na vyslovenie porušenia označených práv s'ťažovateľky.

Keďže s'ťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch s'ťažovateľky v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2012